

İLYAS EGE'nin yazısı:

2008 yılında Sultanşehir dergisinde yayınlanmıştır.

BİR SANAT SAYFASI HİKÂYESİ

Gençlik defterimiz düdüldü, sayfalar bitti.

Ömrün sevinçli çağı, o ilkbahar bitti.

Gençlik adı verdiğimiz, o şen şakrak kuş,

Bilmedik ne zaman geldi, nasıl uçup gitti.

Ömer Hayyam.

Yıl 1965 ti, 14–15 yaşlarındaydık. Öğretmen okulunun giriş sınavını kazanmıştık, Vali Muammer Beyin I. Dünya Savaşı yıllarında yaptırdığı tarihi taş binada okuyacaktık. Bu okul, Osmanlı'dan bu yana öğretmen yetiştiriyordu. Kütük defterlerinde fesli öğrencilerin resimleri vardı. O günden bu yana bu taş duvarlara kimlerin hikâyeleri sinmişti, kim bilir? Şimdi sıra bizim hikâyelerimizdeydi.

İlk defa gurbete çıkıyorduk. Henüz birkaç hafta olmadan ailemizi, evimizi özlemeye başlamıştık. Çoğumuz, köyümüzü, hayvanlarımızı bırakıp gelmiştik. Ayağında lâstik ayakkabı olanlar vardı. Bu okul, nasıl bir sihirle, bastığı yeri bilmeyen bu köylü, kasabalı çocukları, üç yılda idealist birer öğretmen haline getirecekti?

Şimdi, kırk yıl aradan sonra bu satırları yazarken gülümsüyorum. Üç yıllık öğretmen okulu öğrenimimiz göz açıp kapayıncaya kadar geçti; ama kişiliğimizde derin izler bıraktı. Haziran 1968 de 216 arkadaş mesleğe giriş yemini etmiştik; bir o kadar da Eylül ayında mezun verdi okulumuz. Arkadaşlarım, ettikleri yeminden sonra birer yıldız gibi yurdun dört bucağına akıp gittiler. Bir ömrü öğretmen olarak yaşadık. Ölenleri rahmetle anıyorum, sağ kalanlar şimdi birer yorgun savaşçı. Sonuçta; varımız, yoğumuz; onlarca, yüzlerce öğrencimiz ve puslu hatıralar...

Öğretmen Okulu; Sivas, Kayseri ve Malatya illerinden öğrenci alıyordu. Bizim de bu üç değişik ilden, onların kasaba ve köylerinden arkadaşlarımız, yurdun dört bir yanından öğretmenlerimiz oldu.

Öğretmenlerimizin üzerimizde tartışılmaz etkileri vardı, tabi hepsinin de birbirinden ilginç lâkapları... Şimdi bile isimlerinden önce lâkapları geliyor aklıma: Hendel Nihat, Modern Mehmet, Kara Maça, Kart Horoz, Pipo...

Öğretmenlerimiz sabahları okula faytonla gelirdi; çünkü Öğretmen Okulunun araç olarak sadece faytonu vardı. Faytoncu Ruşen Emmi (Okulun yardımcı hizmetlilerine Emmi derdik) okulun kadrolu elemanıydı. Atlar da okula aitti. Pansiyon binasının arkasında okulun ahırı vardı. Atların arpa-samanı, diğer giderleri okul bütçesinden karşılanıyordu. Okulun faytonu, sabah ilk serviste, o gün mutfakta gerekli olacak erzakı getirirdi; bütün bir gövde et, faytonda sallanarak okula gelirdi. İkinci serviste öğretmenler getirilirdi. Bayan öğretmenlere yer kalmayınca onlar, öndeki sürücü koltuğuna (!), Ruşen Emminin iki yanına oturur, Kışla caddesini öylece geçer, okula gelirlerdi.

□□□□□□□□□□ Dersler yoğundu, sabah ezanıyla kalkıp ders çalışan arkadaşlarımız bile vardı. Ders bitiminde Kabakyazısı'ndan çarşıya indiğimizde, Kâmil Kitapevinin vitrinine göz atmadan geçemezdik. Bu vitrin; edebiyat alanında yeni yayınlanan, henüz dumanı üzerinde, rengârenk kitapların sergilendiği, farklı bir dünya idi; ama bizim paramız, kaldırımlara dizilip tanesi bir ila üç liradan satılan kitaplara ancak yetiyordu.

□□□□□□□□□□ Yavuz Bey (Bülent Bâkiler), “Şiirimizde Ana” kitabını yeni yayınlamış, birer tane de bize hediye etmişti. Hizmet Gazetesi'nde yazılar yazıyor, konferanslar veriyordu. Gıpta ile izlediğimiz bir insandı. Fırsat buldukça Bankalar caddesindeki bürosunda kendisini ziyaret ediyorduk. Yarım küre şeklinde duvara monte edilen kitaplığı hâlâ hatırımdadır.

□□□□□□□□□□ İmam Hatip Lisesinde bir öğrencinin aruz vezniyle şiir yazdığını duyuyorduk. Daha sonra bu öğrencinin Beşir Ayvazoğlu olduğunu öğrendik.

.□□□□□□□□□□ Âşık Veysel, Sivralan'dan Sivas'a gelmişti; ama hastaydı.” Dostlar Beni Hatırlasın” dediği son günlerindeydi. Talibi Coşkun'a daha çok Cıbıllar parkında rastlardık □□□□□□□□ Kültür Edebiyat Kolu, arada âşıkları okula davet ederdi. En son Âşık Ali İzzet gelmiş, ”Möhür Gözlüm'ü, Mecnunum Leyla'mı Gördüm”ü çalıp söylemişti. Giderken de arkadaşlarımızdan topladığımız yirmi beş kuruşlardan oluşan harçlığı cebine koymuştuk. □

□□□□□□□□□□ Bu atmosfer bizi de etkiliyordu. Şiir yazmaya özeniyorduk; doğrusu yazdıklarımız şiire pek benzemiyordu. Bunlar abuk sabuk şeylerdi; ama öğretmenlerimiz, arkadaşlarımız bizi teşvik ediyordu. Benim Yasin Savaş ile tanışmam bu vesile ile oldu. Bizi Sabri Koz (2) tanıştırdı. Sabri ile aynı şubedeydik. Yasin, Kültür Edebiyat Yayın Kolu Başkanıydı, şiir konusunda epey mesafe almıştı. Öyle bir ilham yakalamıştı ki, bu pınarın suyu tükenmiyordu; karasevdaya tutulmuştu. Bütün okul onun bu aşk hikâyesini biliyordu. Âşık olduğu kızın adı “Gül” dü. Gül de bizim okulda öğrenciydi.

Yazar İlyas Ege
Çarşamba, 26 Ocak 2011 21:55

Bir şiirinde:

“Bölük bölük yellere savurdum kalbimi,

Mendil ısladım bundan öte.

Ölümlerin en güzelinde

Yüz seksen yedinci geceden kalan,

Bir avuç kan ekim ellerime,

Bu gece düşümde:

“Gül’ün öldü” dediler ağladım.”

“GÜL DİKENLERİNE TUTSAKLIĞIM YEDİ BENİ.” Diyordu.□□□□□□□

□□□□□□□□□□ **Bir diğer şiirinde:**

□□□□□□□□□□

Yazar İlyas Ege

Çarşamba, 26 Ocak 2011 21:55

□□□□□□□□□□ **Bitti artık inleyişim,**

□□□□□□□□□□ **Kıydın Gül'üm gençliğime,**

□□□□□□□□□□ **Üç yıl sevdim anlamadın,**

□□□□□□□□□□ **Kıydın Gül'üm gençliğime.**

□□□□□□□□□□

□□□□□□□□□□ **Sen bir ateştin kanımda,**

□□□□□□□□□□ **Dolaşırdın damarımda,**

□□□□□□□□□□ **Gül ararken baharımda,**

□□□□□□□□□□ **Kıydın Gül'üm gençliğime**

□□□□□□□□□□

□□□□□□□□□□ **Yüreğimde sancıydın sen**

Yazar İlyas Ege

Çarşamba, 26 Ocak 2011 21:55

Ne haldeyim Gül'üm bilsen,

Artık boştur ne söylesen,

Kıydın Gül'üm gençliğime

Cenazemin salı idin,

Mezarına taşım dedin

Kalbime ilişti kalbin

Kıydın Gül'üm gençliğime

Dertsel der ki vurdun beni

Ne aradın sordun beni

Cehenneme sürdün beni

Yazar İlyas Ege
Çarşamba, 26 Ocak 2011 21:55

□□□□□□□□□□ Kıydın Gül'üm gençliğime.

□□□□□□□□□□

□□□□□□□□□□ Diyordu.

□□□□□□□□ □□ □ (Koşmalarında” Gemerekli Dertsel “ Mahlasını kullanırdı.)

□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□

□□□□□□□□□□ Yasin, şiirlerini yazarken güzel bir şey daha yaptı. Mehmet Sabri Koz ile birlikte, edebiyatla uğraşan öğrencileri bir araya getirerek, bir sanat sayfası hazırladı. Bu sayfa, Sivas'ın günlük gazetelerinden “HABER”de düzenli olarak yayınlandı. Daha sonra da Öğretmen Okuluna ait bir gazete haline geldi. Çocuk yaştaki bizlerin, yazdıklarını gazetede görmesi, tarifi zor bir mutluluktu; aynı zamanda ömür boyu sürececek bir tutkunun da (Hastalık da diyebilirsiniz; çünkü virüsü kapmıştık.) başlangıcı demek oluyordu.

□□□□□□□□□□ Bu sayfada, Yasin Savaş ve Sabri Koz'dan başka; Mustafa Birinci (Su dergisinde de yazıyordu), Rüştü Kaşkaya, Bekir Karakurt, Bünyamin Sevimli ve bu satırların yazarı, diğer isimlerdi; ancak yazma sevincimizi gölgeleyen, neşemizi kaçırان bir şey vardı: Yasin hastaydı, kalp hastasıydı. Herkes, onun için “Bu aşk Yasin'i öldürecek” diyordu. Kendisi de yazdığı her şiirde ölümden söz ediyordu; fakat yaşadıklarımız bize hâlâ oyun geliyordu; ölüm bu oyunu bozdu, 1968 kışının bahara döndüğü günlerde kara haber okula ulaştı. Yasin, tedavi gördüğü Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesinde ölmüştü. Sanat sayfası yetim kaldı. O sayfada “ Okulumuzun Acı Kaybı” başlığı altında Yasin'in vefat haberi yayınlandı. Arkadaşları, aynı sayfada ona ağıtlar yazdılar. Sevdığı kız, Gül ne yaptı, nerededir? Bilmiyorum; ama Yasin, henüz üstesinden gelemediğimiz bir yaşta, bize ağır bir acı ve Haber gazetesinin sararmış sayfaları arasında sevda şiirleri bıraktı.

(1) Ahmet Kırca, Ömer Hayyam Rubâîleri, Ötüken Yayınevi

(2) Mehmet Sabri Koz, araştırmacı, yazar.

[Tweet](#) (function() { var s = document.createElement('SCRIPT'), s1 = document.getElementsByTagName('SCRIPT')[0]; s.type = 'text/javascript'; s.async = true; s.src = 'http://widgets.digg.com/buttons.js'; s1.parentNode.insertBefore(s, s1); })();